

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 7. Quantum possit, apud diuinam misericordiam, vera contritio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

Pater noster diceret, sciretq³ pro certo, peccatum iam sibi esse dimissum. Ad hanc tam immensam Dei misericordiam ita obstupuit incaluitque confitens, vt magnitudinem diuini ætus non caperet mortale pectus. Nec mora, dirum ille eimittens einlatum, & in terram procidens, expirauit. Nec dubia fides est, sicut Deo dignus Episcopus postea predicauit, quin idem poenitens, sine vlla alia Purgatorij poena, validissima tantum contritione purgatus, ad gloriam euolârit.

§. VII.

Quantum possit, apud diuinam misericordiam, vera contritio?

Quid primum, quid postremum dicam? quantus hinc dicendi campus? Quanta Numinis clementia? An non verè Deus rex est ille, ad quem accedens, qui decem millia talentorum debebat, debitum sanè ingens, & vrgens pondus æris alieni, tam citò, quid quid petijt, impetrauit? Siquidem *Procidens seruus ille, orabat eum dicens: Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi: Misertus autem Dominus serui illius, dimisit eum, & debitum dimisit ei.* Atqui seruus, non remissionem, sed dilationem solutionis tantum petierat: Dominus autem, atque in eo Christus,

Matt, 18.

26.

stus, ait, *omne debitum dimisi tibi. cur? quoniam rogasti me.* non, quia triduo in pane & aqua in ediam sustinuisi; non quia vigilijs te macerasti; non, quia longis peregrinationibus corpus tuum fatigauisti; non, quia multis annis te, cilicio & cinere, virgis & flagris, castigauisti; non, quia in eremum ac solitudinem secessisti; sed *quoniam* animo tam contrito *rogasti me.* Merebaris quidem illis omnibus te expiare; & agnoscebas, te meruisse. Quia verò tam paratus, tamque promptus eras, pro facto, acceptaui voluntatem faciendi. *Cor contritum & humiliatum non despexi.* Tam miserante sum animo,

Ps. 50. 19. *v. sufficiat mihi, confessio tua, contritione tali stipata. Verus animi peccata retractantis dolor, apud me, ceteris rebus omnibus antecellit. Hoc puella illa patris, hoc pater iste filiae toro abominandus experti,*

Ps. 32. 5. *iam mihi æternum canunt: Delictum meum cognitum tibi feci: & iniustitiam meam non abscondi. Dixi: Confitebor aduersum me iniustitiam meam Domino: & tu remisisti impietatem peccati mei. Pro hac tanta misericordia hominibus impetranda, orabit ad me omnis sanctus, in tempore opportuno, antequam scilicet tempus misericordiae finiatur, dum hæc vita*

vita durat; dum gemitus, dum suspiria, dum lachrymæ sunt salutare. Sic patri huic incæstuoso, sic incæstuosæ filia salutare fuerunt, ignemque & Inferni, & Purgatorij extinguere potuerunt. A morte pater iste transijt ad vitam; ab ipsis inferorum portis, hæc filia, ad superos, migravit. Itaque *Non est opus, ut oretis pro ipsa; potius ipsa orabit pro vobis; iam sancta, iamque exemplum, quæ paulò prius fuit scandalum.* Hæc, ad peccatorem, Christus de cælo clamat.

§. VIII.

A Concionatoribus misericordiam Dei peccatoribus impensè inculcandam esse.

Videtur mihi, cum ista voce, ipsa quoque illa beata puella, & hic diuino vir amore confossus contritioneque ipsa extinctus, de cælo, clamare: *Venite, & videte opera Dei: Pl. 65. 4. terribilis in consilijs super filios hominum. Venite, audite, & narrabo, omnes, qui timetis Deum: quanta fecit anima mea.* Atque in primis, vos Concionatores, qui meritò sæpe fulminatis in peccatores, & illis iustitiam iramque diuinam inculcatis; illud etiam sedulò memento, ut homines in spè erigatis, altissimisque vocibus identidem clametis: *Quoniam tu, Pl. 85. 4. Domine, suavis & mitis: & multa misericordia*

dia